

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

VRŠOVICKÉ DIVADLO MANA UVADÍ KOMPOZOVANÝ VEČER

ze starých Vršovic

Nové obrázky

VRŠOVICE 1910-1955 OBJEKTIVEM PŘEMYSLA KOBLICE
Večer s promítáním unikátních záběrů starých Vršovic z Archivu Národního technického muzea. Uслыšíte vzpomínky vršovického rodáka, spisovatele a básníka dr. Petra Kovaříka. Přijďte si zavzpomínat a podívat se na známá místa jinýma očima!

Úvodní slovo: David Frydl - duchovní v Husově sboru

středa 11. 6. v 19.00
VRŠOVICKÉ DIVADLO MANA
Moskevská 34, Praha 10, www.vrsovickedivadlo.cz,
vstupné dobrovolné ve prospěch obnovy divadla ve Vršovicích

Fotografie Přemysla Koblíce laskavě zapůjčili pro účely koncertu večera Archiv Národního technického muzea v Praze.

Před několika dny jsem se vrátila z požehnané poutě do Itálie. Bylo to desetidenní putování po Božích stopách, kterých Pán v tomto světě zanechal dost, aby uspokojil i „nevěřící Tomáše“. My křesťané, i když se po-

kládáme za věřící, tak přece jen občas potřebujeme něco, co naši víru podpoří. Vždyť všechny nás někdy přepadají pochybnosti a tak jsme vděční za to, když se čas od času objeví něco, co tyhle naše pochybnosti zažene. Naštěstí Bůh ve své moudrosti zanechal v tomto světě po sobě mnoho stop, které dokazují nejen jeho existenci, ale především jeho spásné dílo, svědčící o jeho nekonečné lásce k člověku.

„Italskou pout“ jsem letos v květnu podnikla s vršovickou římskokatolickou farností, pod vedením charismatického kněze Poláka P. Stanislava Góry. Bylo nás celkem 42, většinou staří přátelé a souputníci z předešlých let. Byli jsme spolu např. v Izraeli, v Arménii, v Turecku, Polsku a ještě na mnoha jiných místech.

První naše zastavení bylo v Benátkách, kde jsme obdivovali architekturu, zejména pak chrám sv. Marka, potom jsme byli v Padově, v Loretu, v Manopellu, tři noci jsme spali v San Giovanni Rotundu, prohlédli jsme si hlavní město poloostrova Gargano Vieste a také město Lanciano. Celé putování jsme pak ukončili v Ravenně a pak cesta domů.

Všechna ta místa byla úžasná, poskytla nám spoustu nových informací z oblasti křesťanství a architektury. Nejdůležitější však byly zážitky duchovního charakteru, které jsou ostatně smyslem každé poutě. Na všech těch jmenovaných místech nám P. Stanislaw posloužil bohoslužbou, provázenou krásným kázáním, které vždy souviselo s místem, na

kterém jsme se právě nacházeli. Ne jednou jsme byli zcela jasně zasaženi Boží přítomností a přesvědčili jsme se o tom, že Bůh zázraky nejenže opravdu kdysi dělal, ale že tyto zázraky vůbec nezůstaly minulostí, ale naopak, jsou stále živé a stále trvají, což samo o sobě je nesmírný zázrak.

Co mě osobně nejvíce ohromilo, je rouška „Volto Santo“, známá pod názvem „Veronika“, která se v současné době nachází v Manopellu. Vlastně neoddělitelně patří k Turinskému plátnu, protože spolu s ním představuje identickou podobiznu Kristovu. Zatímco Turinské plátno zachovalo podobu Krista mrtvého, tak podobizna z Veroniky zachycuje okamžik Kristova vzkříšení. Když obě podobizny překryjete a postavíte proti světlu, tak uvidíte, že jsou identické i v těch nejmenších detailech.

Obraz svaté tváře v Manopellu je velejemným závojem z „mořského hedvábí“, o velikosti 17x24 cm a má zcela záhadné vlastnosti, protože není ani namalovaný ani utkaný. To potvrdila různá vědecká zkoumání a mikroskopická vyšetření. Ani na vláknech či snad mezi nimi se neobjevily ani ty sebemenší stopy barvené látky. Celý závoj je průhledný, naprosto stejně viditelný z obou stran, takže nelze určit, která strana je rub a která líc. Obraz mužské tváře je však na tomto závoji zcela zřetelný. Zajímavý je i fakt, že barvy na roušce se střídají bez jakéhokoliv odstupňování tmavého a světlého tónu. Tahy štětcem vědci neodhalili, i když ke svému bádání použili ty nemodernější metody. Navíc bylo dokázáno, že ikony psané v těch nejranějších dobách křesťanství, byly pořízeny podle stejného modelu, a tím je právě tato Veronika.

Je velkou záhadou, jak tento obraz mohl vzniknout, protože barevný řetězec je zachycený pouze na vláknech osnovy. Na příčných vláknech není! Nikdo netuší, jak něco

pokračování na str. 11

VIGILIE HODU BOŽÍHO SVATODUŠNÍHO

Obřad rozsvěcení světél (lucernarium) je variantou s ohledem na liturgický život obce. Je vhodné užít sedmiramenného svícnu. Tento obřad se koná před zahájením vlastní liturgie.

Opět posvětim své veliké jméno. Vezmu vás z pronárodů, shromáždím vás ze všech zemí. Pokropím vás čistou vodou a budete očištěni od všech vašich nečistot. Do nitra vám vložím nového ducha. Aleluja! (Ezechiel 36, 23-26)

MODLITBA ZA SVĚTLO

Bože naší spásy, s vděčností si připomínáme, že ke svobodě jsi vedl svůj lid oblakovým sloupem ve dne a ohnivým sloupem v noci. Když smíme chodit ve světle tvé přítomnosti, dej, ať se stále radujeme ve svobodě tvých dětí! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Mgr. Lukáš Bujna, farář

NEDĚLE V ČERVNU

6. neděle po Velikonocích (exaudi) 1. 6.

Hospodine, slyš můj hlas, když volám. Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: Hledejte mou tvář. Hospodine, tvář tvou hledám. Svoji tvář přede mnou neukrývej. Aleluja! (Žalm 27, 7.8.9)

První čtení z Písma: Skutky 1, 6-14

Druhé čtení z Písma: 1. Petrův 4, 12-14; 5, 6-11

Evangelium: Jan 17, 1-11

Hod Boží svatodušní – vylití Ducha svatého (letnice) 8. 6.

Duch Hospodinův naplňuje zemi, on, jenž dává všemu řád, zná každou myšlenku. Aleluja! (Moudrost 1, 7)

První čtení z Písma: Skutky 2, 1-11 (12-21)

Druhé čtení z Písma: 1. K 12, 3b-13

Evangelium: Jan 20, 19-23

1. neděle po svatém Duchu – Nejsvětější Trojice 15. 6.

Požehnaný jsi, Hospodine, který trůníš nad cheruby a shlížíš na propasti. Požehnaný jsi, Hospodine, na nebeské klenbě, velebený a oslavený navěky! (Daniel 3, 54.56)

První čtení z Písma: Genesis 1, 1-4

Druhé čtení z Písma: 2. K 13, 11-13

Evangelium: Matouš 28, 16-20

Těla a krve Páně (Corpus Christi)

čtvrtek po Nejsvětější Trojici 19. 6.

Oči všech s nadějí vzhlížejí k tobě a ty jim v pravý čas dáváš pokrm, otvíráš svou ruku a ve své přízni sytíš všechno, co žije. (Žalm 145, 15-16)

První čtení z Písma: Genesis 14, 18-20

Druhé čtení z Písma: 1. K 11, 23-26

Evangelium: Jan 6, 51-58

2. neděle po svatém Duchu 22. 6.

Hospodin je síla svého lidu, spásná zástita svého Pomazaného. Zachraň svůj lid a zheň dědictví svému, buď mu pastýřem navěky! (Žalm 27, 8-9)

První čtení z Písma: Jeremjáš 20, 10-13

Druhé čtení z Písma: Římanům 6, 1b-11

Evangelium: Matouš 10, 24-39

3. neděle po svatém Duchu 29. 6.

Pojďte, synové, poslyšte mě, vyučím vás Hospodinově bázni. Kdo na něho budou hledět, rozzáří se, rdít se nemusejí. (Žalm 34, 12.6)

První čtení z Písma: Jeremjáš 28, 5-9

Druhé čtení z Písma: Římanům 6, 12-23

Evangelium: Matouš 10, 40-42

Sk 10, 34-43

Kol 3, 1-4

ev. Jn 20, 1-18

BYL VZKŘÍŠEN...

Statisticky snad lze vysledovat, jaké procento populace se v naší zemi hlásí ke konkrétní křesťanské denominaci. Tento percentuelně nepříliš vysoký zlomek se ještě umenší, pokud na takto vybranou výslednici uplatníme další parametr: kdo z těch, kteří se hlásí k určitému křesťanskému vyznání je na alespoň nějak pravidelné pravidelné bázi praktikujícím křesťanem? A konečně poslední otázka, která náš výběr ještě dále zúží: kolik z takto vybraných lidí věří ve vzkříšení a věčný život? Myslím, že tady veškeré věrohodné statistické údaje končí. Otázka víry ve vzkříšení a věčný život je natolik specifická a subtilní, že uchopit ji čistě statisticky by bylo snahou předem odsouzenou k nezdaru a nevím, zdali by církev vůbec měla chuť nebo důvod stát se zadavatelem takového průzkumu, na které čas od času narážíme v novinách, přičemž zpravidla nebývá uvedeno, kdo si průzkum objednal a jak průkazná jsou předkládaná data. Přesto se opakovaně ve své duchovenské praxi setkávám s případy lidí k církvi se hlásících a dokonce i víru praktikujících ve smyslu účasti na církevním životě, kteří tento jeden z nejhlavnějších postulátů křesťanství v osobní rovině svého vlastního vyznávání odmítají. Dříve, nežli je zhodnotíme jako lidi malé víry, zkusme takovým sítím otázek projít my sami: hlásím se ke konkrétní křesťanské církvi? Považuji se za praktikujícího křesťana v této církvi?

A věřím ve vzkříšení a věčný život? Pokud třikrát řekneme uvědomělé ano, pak jsme nejspíš v nedělním velikonočním ránu těmi správnými lidmi na správném místě, je pro nás stále platný nápis HALELUJAH na velikonočním ubrusu a můžeme z plna hrdla zapět, pokud nám to hlasivky umožňují: „Buď tobě sláva, jenž jsi z mrtvých vstal, smrt již nemá práva, vítěz tys a Král!“ Ale i potom si položme ještě čtvrtou otázku: Na základě čeho věřím ve vzkříšení a věčný život? Když jsem se tak ptal na biblické hodině, byla jedna z odpovědí: protože se to píše v Bibli. Je to bez diskuze pravda, kde jinde než v Bibli se o takových věcech píše? Namítnu na to, že leccos lze také vyčíst z knih doktora Raymonda Moodyho, nebo z různých textů jiných náboženství, v nichž se také motiv vzkříšení a pokračování života na věčnosti objevuje, ale nemyslím, že právě to byly ty pravé inspirační zdroje, které nás přivedly v této víře na toto místo v tento den. Když se nad tou otázkou zamyslíme hlouběji, nejspíš dojdeme k jiné odpovědi, nežli jen takové, že jsme si o tom přečetli, nebo že nám to někdo sdělil. Věřím-li ve vzkříšení a věčný život, na základě čeho tak věřím? Odpověď na to je skutečně ukrytá v Bibli, ale rozhodně ne prvoplánově ve smyslu: vezmu do ruky Bibli a všechno se rázem dovím. Autoritu Bible začne člověk většinou přijímat až po uvěření. Do té doby mu bude obyčejnou, nebo neobyčejnou knížkou, vedle řady

jiných, které má v knihovně. Ta biblická odpověď, kterou mám na mysli, je mi víc obrázkem, ilustrací, nežli článkem víry, který se dá snadno citovat jako poučka. Marie se setkává se Vzkříšeným Kristem. Nepoznává ho na základě svých smyslů. Má za to, že je to zahradník a teprve, až když ji osloví jejím jménem, ví, že hovoří se Vzkříšeným. Marie poznala Vzkříšeného ne tak, že ho chtěla poznat – toho schopna nebyla. Snad o něm nějakou představu měla, ale ta se ukázala jako mylná. Marie se sháněla po Ježíšově těle, chtěla dát průchod svému smutku, pietě, uctít mrtvého. Nikde ani stopa po víře ve vzkříšení a věčný život. Marie jde ke hrobu, pláče a nakonec od hrobu odchází a dál zůstává ve svém smutku umocněném navíc strachem a znepokojením z nejistoty, k čemu předcházející noci došlo. Vzkříšeného pozná, až když on se jí dá poznat. Ne proto, že chtěla Marie, ale proto, že chtěl Vzkříšený. Uvěřila v něho, protože se s ním setkala a proto, že On se jí dal poznat. Kdyby Marie ke hrobu nešla, troufám si říct, že by neuvěřila, ale ne proto, že by neviděla prázdný hrob, ale proto, že by cestou k němu, či přesněji od něho, nepotkala Vzkříšeného Krista. Marie vyvinula určité úsilí – dala se na cestu, vedla jí láska k mrtvému, soucit, vědomí, že prokáže dobrý skutek a ve svém pohnutí se setkává s Kristem, který žije. To pohnutí je nesmírně důležité. Nepropadejme skepsi, pokud jsme na některou, třeba i na tu poslední ze tří na začátku položených otázek neodpověděli ano. Už to, že jsme tady – v nedělním velikonočním ránu, uprostřed Kristovy církve, a neplatí to jenom tento den, ale

kdykoliv a kdekoliv, kde se jako církev budeme setkávat, má svou cenu. Je to znamením toho, že jsme se dali na cestu, že nám na něčem záleží, že nás něco vedlo k tomu, abychom nezůstali doma, ale přišli jsme až sem – k prázdnému hrobu. Tam však víra nezačíná, ani nekončí. Víra pramení ze setkání se se Vzkříšeným. Pokud skutečně věříme ve vzkříšení, nevěříme v něj na základě svých rozumových schopností, své úvahy, svého rozhodnutí, ale proto, že jsme se setkali se Vzkříšeným a tento Vzkříšený nás oslovil naším jménem. Předtím jsme se však pohnuli z místa, k něčemu v našem životě došlo. Jak, kdy a jakým způsobem k tomu co bylo předtím i potom, došlo, – to si musíme dosadit již každý z nás sám, to je ta naše soukromá ilustrace víry. Nebývá u nikoho stejná. Marie to prožila v rovině konverzace se zahradníkem, my nejspíš jinak. Pro ni i pro mě to však byl jeden a ten samý Vzkříšený Pán – ten, který byl mrtev, a přece žije a jenom v něm mám i já naději na život, který nikdy neskončí.

Amen

Kázání na Hod Boží velikonoční v Husově sboru ve Vršovicích v neděli 20. 4. 2014

PROGRAM NA ČERVEN

1. 6.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
4. 6.	středa	19 hod.	Přemysl Pitter a vyšší princip - prezentace nové knihy Miroslava Matouše	Divadlo MANA
8. 6.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
11. 6.	středa	19 hod.	Nové obrázky ze starých Vršov- vic - komponovaný večer s pro- mítáním unikátních fotografií starých Vršovovic z archivu NTM	Divadlo MANA
15. 6.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
20. 6.	pátek	17 hod.	schůze Rady starších	sakristie Husova sboru
22. 6.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
29. 6.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže A. Frýdlová

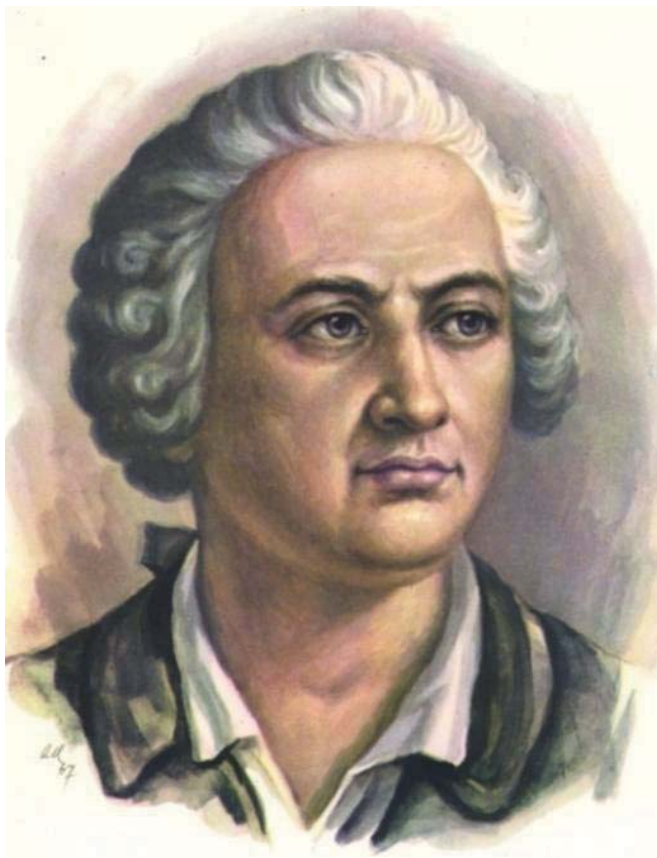
KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)
271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

Centrum MANA
nízkoprahové centrum aktivit
produkce: Jana Valachová, tel. 778001097
www.centrummana.cz
e-mail: info@centrummana.cz
divadlo@centrummana.cz
Prodej vstupenek před začátkem představe-
ní na pokladně divadla.

DVĚ KNIHY

Michail Vasiljevič Lomonosov, 1711-1765

Brzy po nástupu komunistické vlády u nás byly vedeny tvrdé útoky nejen proti „přežitkům kapitalismu“, ale i proti „pozůstatkům idealistického myšlení“, to znamená mimo jiné proti víře. Ze škol byly odstraňovány busty Husa a Komenského a na jejich místo se dostávaly portréty Mičurinovy a Lysenkovy. Kupodivu v Sovětském svazu, který měl být ve všem naším vzorem, moskevská univerzita nesla hrdé pojmenování Lomonosova, i když iniciátor jejího založení (v roce 1755) byl věřící.

Michail V. Lomonosov byl opravdový polyhistor, univerzální duch, jak se s oblibou říká, všestranná „renesanční osobnost“. Tento rybářský synek z východoruského Pomoří přišel v devatenácti letech do Moskvy, aby tu studoval na Slovansko-řecko-latinské akademii. Vzpomínal na to: „Poněvadž jsem měl na den jeden altyn (tři kopejky), jedl jsem denně pouze za

půlkopejku chleba, za půlkopejku kvasu a zbytek jsem vydal za papír, obuv a jiné potřeby.“ Později si doplnil vzdělání na staroslavné univerzitě v německém Marburgu. Zabýval se odborně rodnou řečí, napsal první gramatiku ruského jazyka. Byl autorem poezie, jeho „Óda na dobytí Chotina“ je pokládána za počátek moderní ruské literatury. Zájem o historii ho přivedl k sepsání „Dějin ruského starověku“. Pozoruhodný je jeho „Stručný popis cest po severních mořích a návržení průchodu Sibiřským oceánem do Východní Indie“. Lomonosov sestrojil zrcadlový teleskop a při soukromých astronomických pozorováních došel k závěru, že Venuše má svou specifickou atmosféru. Zabýval se hornictvím a hutnictvím a navrhoval laboratoře. Těžiště jeho zájmů spočívalo v přírodních vědách. Práce z oboru fyziky a chemie patří k jeho nejdůležitějším přínosům. Dokonce je pokládán za zakladatele fyzikální chemie. Ještě před věhlasným francouzským chemikem A. L. Lavoisierem formuloval zákon o zachování hmoty a pohybu v našem materiálním vesmíru. Uznával tzv. „korpuskulární“ teorii, která učí, že hmota se skládá z korpuskulí a ty zas z elementů, což je obdoba dnešního dělení hmoty na molekuly a atomy. Proto si Lomonosova přisvojovali sovětští materialističtí ateisté, ale neprávem.

Lomonosov sice ironizoval pravoslavné teology a popy, zpochybňující pokroky vědy a brzdicí šíření osvěty (a proto bránil zařazení bohoslovecké fakulty mezi univerzitní učiliště), pokud však šlo o jeho vlastní víru, nepochyboval o Boží existenci. Připouštěl, že ke vzniku světa došlo z „prvotního nárazu“, což odpovídá novodobé teorii Američana G. Gamowa o „velkém třesku“. Avšak Bůh není Lomonosovovi jen prapříčinou světa, jeho Zákonodárcem a Hybatelem.

Je také inspirátorem biblických pisatelů. Lomonosov napsal: „Stvořitel dal lidstvu dvě knihy: V první ukázal svou velikost, ve druhé svou vůli. První je tento viditelný svět, který stvořil, aby člověk při pohledu na velikost, krásu a soulad jeho důmyslných děl uznal božskou všemohoucnost. Druhá kniha - to je Písmo svaté. V něm je ukázána Stvořitelova milostivá vůle a naše spasení.“ Bylo by směšné tvrdit, že tento mimořádný vědec a myslitel mluvil o Bohu a významu Písma svatého jen proto, že byl ještě poplatný tehdejší „nevědecké“ době.

Daniel Henych

ZVONY

Zvon je po generace symbolem oznamování i zvěstování. Pro mě se stává často symbolem Božího hlasu, Božího zavolání. Hlasem zvonu může být prostor vyplněn krásou i výzvou. Zvuk zvonu zve, vyzývá i udržuje v bdělosti. Může se stát i naléhavou výzvou k pozornosti, která s námi zatřese.

Zvon má něco v sobě, co je důležité - v češtině se tomu říká srdce. Německé „Pedel“ souvisí s kyvadlem a nezní tak poeticky. I člověk má srdce, což má v Bibli více význam symbolický jako centrum osobnosti a ne tolik jen ten smršťující se sval pumpující krev. Lidské srdce bije - jako srdce zvonu. Zvonění zvonu a bití srdce udává rytmus a odměřuje čas. Rytmus je pro náš život důležitý a odpovídá tomu, co je ukryto hluboko v nás, vlastně v srdci. (Například plačící malé dítě může dobře uklidnit zvuk matčina srdce, nebo rytmické kolébání v kolébce. I někteří nemocní, třeba autisté, se upokojí rytmickým pohybem. Početí dítěte i jeho narození je také spojeno s rytmickým pohybem.) Rytmus potřebujeme, proto nám také Bůh dal den a noc, roční období, chůzi po dvou nohách, dech...

Když zvoní zvon, zvoní celým tělem - celé své tělo dává do služby. Když zvoní, rozhoupe se, rozhoupe, kmitá. Jako ušní bubínek člověka při naslouchání, jako hlasivky při mluvení. Přijmout toto kmitání, chvění, vibrace, znamená přijmout křehkost života, bez které není život možný. Rozpoznáváme vlastní slabost, toto chvění v nás, které nás volá k tomu, nalézt jistotu a pevnost mimo naši křehkost, v Bohu. (Vladimír Holan v básni Poslední list říká: „Co je bez chvění, není pevné“ a převzal to i Tomáš Halík jako název své knihy.) I apoštol Pavel nás vyzývá: „S bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení...“ (Fp 2,12) a vyznává: „Přišel jsem k vám sláb, s velkou bází a chvěním, má řeč a mé kázání se neopíraly o vemlouvavá slova lidské moudrosti, ale prokazovaly se Duchem a mocí, aby se tak vaše víra nezakládala na moudrosti lidské, ale na moci Boží.“ (1 .K 2,3-5)

Srdce zvonu dává tělu zvonu dost velké rány, jinak by zvuk nevyšel a jeho poslání nebylo naplněno, ale my nevíme, zda zvon cítí bolest. Zato víme moc dobře o vlastní bolesti, když se dáváme do služby, když jako zvon chceme do světa nést zprávu, byť tu nejlepší. Tělo zvonu se rozezní, vydá hlas, jen když je prázdné. Zkuste vyplnit vnitřek čímkoli a pak si poslechněte. Když jsme my sami uvnitř plni vlastních myšlenek, názorů a představ (třeba jak by Bůh měl v tomto světě jednat), když si trpělivě nepočkáme, co On k tomu chce říct, je zvuk naší zvěsti zastřený nebo vůbec neslyšný. I když je ale zvon prázdný uvnitř a zvenku obalený (stačí obejmout rukama), ten zvuk taky není čistý. I na nás se po cestě životem nalepí nalepeniny (nemyslím jen hřích, vinu, ale i naše zvyky, sklony, závislosti a nesvobody všeho druhu). A takto obalení taky neznáme čistě.

Aby mohl zvon vůbec vydat hlásek, zvuk, musí někde viset. Jakmile zůstane ležet na zemi, prostě se může srdce umlátit a nic. Náš život visí na Bohu, ať už si to uvědomujeme nebo ještě ne. I v nejistých situacích se musíme učit důvěře. A právě v nich. Stát pevně na zemi, mít pevnou půdu pod nohama, to znamená pro nás jistotu, viset ve výšce nejistotu. Je to ale předpokladem dobrého zvuku, který může s pomocí Boží vydávat náš život. Jinak to nejde. Slyšela jsem podobenství o dvou cestách nastoupení cesty víry: víra ulitá v okamžiku jako nový zvon - víra nás může najednou oslovit v jednom momentu (i když i ten je, jak věřím, déle připravován shůry), kterému pak říkají bratři letniční okamžik obrácení, znovuzrození. Víra může ale vznikat postupně, růst jako semínko, ze kterého pozvolna vyrůstá rostlinka a z ní silný strom. Kéž by „zvony“ a „stromy“ navzájem respektovaly své odlišné cesty k Pánu.

Často ale vůbec nejsme zvony, které vyprávějí o Boží lásce. Jsme ustrašené, bečící ovce. Můj známý farář tvrdí, že Ježíš vybral do mnoha podobenství záměrně ovce, protože jsou to blbá zvířata bez orientačního smyslu. Stádo je bez pastýře ztracené, nenajde nejen svěží pastvu, ale ani cestu domů. Dobrý pastýř pozná své ovce podle zvuku zvonku na krku - a také my, člověčí ovce, si můžeme zvukem zvonu připomenout, že nepatříme sami sobě, a že bez Pastýře netrefíme ani k trávě, ani domů ke stádu a k Pastýři. Tak proto nosím na krku často zvoneček - ať mi připomíná, že nepatřím sama sobě. Ovce mají proti lidem výhodu, že ani nemají ambice si myslet, že tu správnou cestu najdou sami. Jdou důvěřivě jako ovce. Lidé si toho Pastýře dost často pletou s někým jiným, ať už se sebou samými (být sám svůj) nebo s jinou ovčí, která má třeba kudrnatější vlnu nebo hlasitější zvoneček. Někdo si Pastýře splete i s vlkem, když si vlk obleče tu beráncí kožešinu.

Můj Pane,

chci být zvonkem, ale mám nejistý hlásek.

Chci být zvonkem, ale mám strach viset ve výšce, mám strach pustit své zdánlivé jisté a záviset jen na Tobě, toužím víc vědět než důvěřovat.

Chci být zvonkem, ale mé srdce bouchá ustrašeně a já se bojím bolesti, která může přijít.

BUĎ ZVONEM VE MNE.

Jsem ovce, která absolutně není schopná sama následovat dobrého Pastýře.

Jdu si po svých nebezpečných cestách -a pak zoufale bečím, když už je pozdě, když někam spadnu.

Dej mi být poslušnější ovčí. Dej mi odvahu Tě volat, na rozcestí, když si nevím rady, ale i z té jámy, kam jsem se sama přivedla. Dej mi víru, že mé bečení slyšíš a přijdeš ke mně dřív než vlk. Dej mi víru, že Ti patřím.

DĚKUJI TI, ŽE JSI MÝM PASTÝŘEM.

Jsem ovce ve stádě a to je úkol. Jenže je tak snadné začít se hádat o kus trávy, o další směr cesty, o to, co má Pastýř v úmyslu. A pak založíme další a další stáda. Přived' nás do jednoho ovčince.

DĚKUJI TI, ŽE JSI PASTÝŘ, KTERÉMU ZÁLEŽÍ NA KAŽDÉ OVCI, A ZÁROVEŇ BERÁNEK, KTERÝ NÁM OVCÍM OPRAVDU ROZUMÍ

Hana Gottwaldová

POZDRAVNÝ PROJEV PŘI OTEVŘENÍ DIVADLA MANA PŘI HUSOVĚ SBORU V PRAZE – VRŠOVICÍCH

Vážená paní místostarostko, vzácní hosté, vážení přítomní, sestry a bratři, pozdravuji Vás jménem husitské církve a sdílím spolu s Vámi tuto dnešní radostnou událost.

Neobvyklé je, že se nacházíme v kostele a současně v divadle. Jsme v divadle a přitom v kostele. Kostel a divadlo? Co mají vůbec společného? Nejsou to dva zcela rozdílné světy? Na jedné straně chápeme kostel jako uzavřený posvátný prostor pro náboženské obřady. Na druhé straně je divadlo výrazně záležitost světa. Říká se přece o divadelním jevišti, že jsou to „prkna, jež znamenají svět“.

Při hlubším pohledu se však ukazuje, že toto rozlišení není tak naprosté. Vždyť starověké řecké divadlo mělo úzkou spjatost s náboženstvím. Antické divadlo nemělo zastřešení, bylo jakoby otevřeno nebeskému světu. Jeho součástí byl balkón (theologion), ze kterého promlouvali bohové, a k jeho vybavení patřilo také zvláštní technické zařízení, jehož pomocí se nečekaně objevila na scéně božská bytost a zasáhla do děje (deus ex machina). Na druhé straně církevní obřady měly zase vztah k dramatickému umění a veřejnému divadlu. Připomeňme si středověké liturgické hry, které se hrály zvláště o velikonočních svátcích. Tyto dva světy tedy nejsou od sebe zas až tak vzdálené.

Blízkost divadla a kostela je vyjádřena výmluvným způsobem v moderní architektuře prvních desetiletí 20. století. S divadelním sálem jako součástí církevních staveb se setkáváme právě v Církvi československé husitské. Bylo tomu tak zde v Praze – Vršovicích, v Husově sboru v Praze na Vinohradech, v Praze – Holešovicích, v Brně na Botanické, v Pardubicích a na dalších místech. Toto architektonické řešení vystihovalo úmysl propojení víry, umění a života. Církev se neomezuje na bohoslužebné slavení v liturgickém prostoru, jakkoliv je jejím srdcem, ale její působení je značně rozmanité. Novodobé církevní stavby meziválečné architektury měly umožnit bohatý pospolitý život. Zhmotňují totiž myšlenku, že církev slouží veřejnosti. Oddělení církve od společenského života ve druhé polovině 20. století znamenalo podstatné omezení života a aktivit křesťanských církví. Důsledkem byl i zánik těchto divadel. Divadla v našich sborech většinou zanikla a prostory změnily svůj původní účel v něco zcela jiného. Je ojedinělé a proto velice cenné, že v tomto kostele je znovu divadlo obnoveno v úplném rozsahu, a to tak, že si uchovává svoji osobitou prvorepublikovou atmosféru třicátých let.

Jak kostel, tak i divadlo mají vztah k životu - k jeho pestrosti i k jeho tajemství. Divadlo reaguje především na každodenní život a jeho silou je časovost, které diváci rozumějí. Ale dramatické umění může současně přibližovat a odkrývat nadčasové duchovní hodnoty a směřovat k tajemství a hlubšímu základu našeho bytí. Mnohá divadelní představení byla inspirována i biblickými a náboženskými náměty.

Propojení tohoto divadla a kostela vyjadřuje název Mana. Původní název divadla zněl „Jiráskovo divadlo“. K jeho otevření došlo v roce 1931, tedy rok po smrti tohoto spisovatele a dramatika. Ačkoliv si této osobnosti vážíme a její význam je neprávem v naší národní kultuře umenšován, přesto se již název tohoto divadla nevrátil. Má název Mana. To znamená, že se jedná o označení biblické. Mana je zvláštní záhadný pokrm z nebe, kterým se sytil izraelský lid, když putoval pouští do zaslíbené země. Název tak vyjadřuje právě tento rozměr vertikály, který toto divadlo - i přes svou žánrovou otevřenost - ve spojení s kostelem chce

mít. Tím je dána jeho specifičnost a charakteristika.

Dovolte, abych poděkoval všem, kteří své úsilí i schopnosti vložili do díla obnovy těchto prostor, když se po etapách s vytrvalostí uskutečňovalo, zvláště bratru faráři Davidu Frýdlovi. Poděkování patří Městské části Prahy 10 za vydatnou podporu a všem dalším, kteří se o obnovu divadelního sálu a všech prostor s ním souvisejících svou pomocí zasloužili. Ať se zde pravidelní návštěvníci i všichni příchozí cítí dobře a divadlo ať naplňuje svoji funkci pro církev i pro veřejnost. Ztišme se k modlitbě, ve které chceme vyjádřit vděčnost a prosit o Boží požehnání.

MODLITBA

Bože, vyjadřujeme ti vděčnost a radostný dík za to, že generace před námi zde zbudovaly Husův sbor, jehož součástí je tento divadelní prostor.

Děkujeme ti, že toto divadlo bylo úsilím mnohých obnoveno a opět může sloužit svému původnímu záměru. Prosíme tě o tvé požehnání při jeho znovuotevření. Vždyť divadlo je obrazem světa, který je objímán tvou věčnou láskou v Ježíši Kristu.

Děkujeme ti za dar dramatického umění. S respektem myslíme na význačné herecké osobnosti, které tomuto povolání věnovaly svůj život, ale i na ty, kteří ve svém volném čase – pro radost svou i radost druhých – se tomuto umění věnovali a věnují. Vždyť dramatické umění odráží naše lidské životní příběhy v jejich složitosti i kráse, bolesti i radosti.

Bože, žehnej lidské tvořivosti a umělecké činorodosti. Dávej nám schopnost rozpoznávat a uměleckou tvorbou šířit hodnoty, které mají trvalý charakter a které odkazují k tobě.

Bože, prostupuj tato místa svým Duchem života. Učiň je prostorem pro vzájemná setkávání a umělecké obohacení. Nepřestávej nás sytit svým duchovním pokrmem - manou a zůstávej s námi svým požehnáním. Amen.

Tomáš Butta - patriarcha, květen 2014

dokončení ze str. 2

takového mohlo vzniknout a jak je možné, že látka stará přes 2000 let je stále neporušená. Není snad i tento fakt zázrak, kterým nám Bůh chtěl zachovat podobu svého Syna, a to až do dnešních dob, kdy paradoxně můžeme používat vědu, aby nevěřícímu světu dokazovala, že se zde jedná o něco zcela jedinečného – co není z tohoto světa?! Je to Boží výkřik ke hluchým a slepým lidem, protože touží, aby uvěřily opravdu všechny jeho děti.

Z kostela v Manopellu, kde je tato vzácná rouška uložena, jsme odcházeli mlčky, zamyšlení a zasažení tímto výkřikem. Ještě v autobuse jsme dlouhou dobu nebyli schopni slov. Jistě jsme už před tím o Veronice něco slyšeli a četli, ale teď jsme ji viděli na vlastní oči, a to je něco úplně jiného! Dotklo se to našeho srdce.

Provázel nás tam jeden polský mnich, který nám s velikým zápalem všechno o tom krásném a jemném závoji řekl. Jeho výklad byl strhující a naprosto přesvědčivý.

Všechno mi bylo dovoleno natočit na kameru, abych mohla o tomto zázraku podat svědectví těm, kdo se na podobná místa nemohou podívat. Je to svědectví o Božích stopách v tomto světě rozestých, které lze nacházet a sbírat a skládat do sebe jako mozaiku, za podpory četby Písma svatého a vroucí modlitby. Počítám, že někdy v září budu mít film hotový. Když budete chtít, můžeme se pak na něj společně podívat.

Vaše Helena Zezulková

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

David Frýdl (1974) – farář

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Miroslava Pražáková (1942)

Helena Zezulková (1954)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 30. 5. 2014

Jednání RS zahájila společným zpěvem písně 81 a modlitbami členů. RS shlédla rekonstruované prostory divadla MANA a vyjádřila svůj souhlas s rozsahem a kvalitou odvedených prací. RS byla seznámena s objemem provedených stavebních prací a kalendářem plateb. Platby jsou hrazeny v řádných termínech. RS odsouhlasila též placení objemu provedených víceprací v plném rozsahu. Navýšení se pohybuje okolo 200.000Kč a zahrnuje též havarijní opravy kanalizačních stoupaček v obytné části Husova sboru, opravu rozvodu teplé vody na ubytovně i další práce na vnitřním vybavení foyeru divadla.

RS uzavřela kauzu vyklizení sklepů po nájemnících, kteří si nevyzvedli své věci zde uskladněné. Věci jsou postupně likvidovány, odváženy do sběrného dvora a na bazar ošacení.

RS rozhodovala ve věci bytu č. VI., kde nedošlo k jeho předání předchozím nájemníkem. Byt je již uvolněn a vyklizen, opatřen novými zámky a připraven pro budoucí kompletní rekonstrukci. Do té doby bude pronajat za snížený nájem odpovídající opotřebení bytu, neboť do něho více než šedesát let nebylo ze strany církve investováno. RS schválila uzavření nájemní smlouvy na byt č. VI.

Pokoj č. 1 v ubytovně se uvolňuje k 31. 5. 2014 (poslední nájemník nepožádal o prodloužení smlouvy). RS rozhodla o pronájmu na zkušební dobu 3 měsíců.

RS řešila žádost pražského sboru LECAV (vikářka E. Heczková) o umístění nástěnky na kostele pro prezentování informací sboru. RS s žádostí souhlasí (jednomyslně) a poskytne sboru jednu ze svých nástěnek u vstupu do kostela.

RS odsouhlasila jako pracovníci na úklid sestru Alexandru Kodešovou i způsob, jakým ji bude vyplácena úhrada za provedenou práci. Sestra Kodešová bude odměňována formou příspěvku sociální pomoci, případně slevou z nájmu, která bude vyčíslena na základě odpracovaných úklidových hodin.

RS rozhodla o pravidelném svozu prádla do čistírny, neboť už není možné zajišťovat jeho praní pouze svépomocí. Odvoz prádla do prádelny bude zajišťovat pracovnice úklidu.

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.